

РЕШЕНИЕ

№ 5599

гр. София, 04.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 114 СЪСТАВ, в публично заседание на шест ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЕМИЛИЯ АТ. КОЛЕВА

при участието на секретаря ХЕЛИЯ СЛ. С.А
като разглежда докладваното от ЕМИЛИЯ АТ. КОЛЕВА Административно наказателно дело № 20231110203036 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на В. С. К. срещу Наказателно постановление (НП) № 22-4332-022934 от 10.11.2022г., издадено от Началник Група към СДВР, ОПП-СДВР, с което на жалбоподателя на основание чл. 183, ал. 4, т. 7 ЗДвП е наложена глоба в размер на 50,00 лева за нарушение на чл. 137а, ал. 1 ЗДвП; на основание чл. 185 ЗДвП е наложена глоба в размер на 20,00 лева за нарушение на чл. 157, ал. 6 ЗДвП и на основание чл. 174, ал. 3 ЗДвП му е наложена глоба в размер на 2000,00 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца.

Жалбоподателят навежда твърдения за незаконосъобразност на атакуваното НП и моли същото да бъде отменено.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа жалбата на основанията, изложени в нея. Претендира присъждането на разноски.

Въззиваемата страна – ОПП-СДВР - редовно призована, не изпраща представител.

Съдът, като прецени обхвата на съдебния контрол и направените доводи, намира следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирано лице и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, поради което същата е процесуално допустима.

След преценка на събрания по делото доказателствен материал съдът прие от

фактическа страна следното:

На 13.10.2022г. около 00:30ч. жалб. В. С. К. управлявал лек автомобил „Фолксваген Поло” с рег. № в гр. София. Същият се движел по бул. „Тодор Александров” в посока от бул. „Константин Величков” към бул. „Вардар”. С него в автомобила била и свидетелката М П.

В същото време по бул. „Тодор Александров” се движел и служебен автомобил на ОПП-СДВР, в който служебните си задължения изпълнявал екип на ОПП-СДВР в състав: свидетелят В. В. на длъжност младши автоконтрольор и колегата му В Н. Полицейските служители забелязали автомобила, управляван от жалбоподателя, и установили, че същият не си е сложил обезопасителен колан, с какъвто бил оборудван автомобила. Забелязали също така, че жалбоподателят превъзбудено говори с момичето в колата и решили да му извършат проверка. Свидателят В. спрял автомобила, управляван от жалбоподателя. Самоличността на водача била установена по лични документи. По време на проверката жалбоподателят представил на полицаите АУАН № 559742 от дата 20.05.2022г., издаден срещу него за нарушение на ЗДвП.

Полицейските служители извършили проверка с техническо средство на водача за алкохол, който показал отрицателен резултат. Тогава решили да му извършат проверка и за наркотични вещества с Драг Текст 5000 с фабричен номер ARMM 0017. Жалбоподателят отказал да бъде изпробван за наркотични вещества с техническо средство.

Поради отказа да даде проба с техническо средство за наркотични вещества, на водача бил издаден талон за медицинско изследване № 113308 за ВМА и седем броя холограмни стикери. В медицинския талон изрично било посочено, че водачът следва да отиде във ВМА – София, за да даде биологични проби.

На място свид. В. съставил срещу жалбоподателя акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 746600 за нарушения на чл. 137а, ал. 1 ЗДвП; чл. 157 ЗДвП и чл. 174, ал. 3 ЗДвП. Актът бил предявен на нарушителя, който го подписал с отбелязването, че има възражения. Препис от акта му бил връчен.

Жалбоподателят не отишъл във ВМА, а в УМБАЛ „Света Анна”, където му била взета кръвна проба за алкохол.

Горната фактическа обстановка съдът изведе на база показанията на свидетеля В., който е очевидец на нарушенията, като същият си спомни и пресъздаде достатъчно подробни сведения относно обстоятелствата, които са установени по време на проверката, като потвърждава всички обстоятелства, описани в АУАН.

Показанията на свидетеля намират подкрепа и в писмените доказателства, събрани по делото, а именно: талон за изследване, видно от който в него изрично е посочено, че водачът следва да посети ВМА за даване на биологични проби и АУАН № 559742, от който се установява, че е от дата 20.05.2022г.

Видно от медицинския талон, от протокола за химическо изследване, както и от протокола за медицинско изследване, се установява, че вместо да отиде във ВМА, съгласно

даденото предписание, водачът е отишъл в УМБАЛ „Света Анна“, където му била взета кръвна проба и е направено изследване за съдържание на алкохол в кръвта.

В тази насока са и показанията на свид. М П, която също потвърждава, че след проверката с жалбоподателя са отишли в УМБАЛ „Света Анна“.

Що се отнася до твърдението на свид. П, че жалбоподателят е отказал да даде проба за наркотични вещества с техническо средство, тъй като преди това били чули по телевизията, че същото дава погрешни резултати, поради което жалбоподателят предпочел да отиде да даде кръв, съдът ще посочи, че дори да бъде прието така заявеното от свидетелката за достоверно, то по никакъв начин не се отразява върху административнонаказателната отговорност на жалбоподателя касателно отказа да бъде изпробван за наркотични вещества с техническо средство. Доводи в тази насока ще бъдат изложени по-долу от съда.

Заявеното от свидетелката, че жалбоподателят бил спокоен както преди проверката, така и по време на самата проверка, както и, че същият бил свалил обезопасителния си колан след като го спрели полицаите, се опровергава изцяло от заявеното от свид. В., който се явява трето незаинтересовано от изхода на делото лице. За разлика от него, свид. П се намира в близки отношения с жалбоподателя, доколкото същите живеят на семейни начала. Това мотивира съда да прецени показанията й изключително критично, доколкото същата в това си качество, макар и косвено, има интерес от благоприятен изход на настоящото дело по отношение на жалбоподателя. Именно предвид тези близки отношения с жалбоподателя и обстоятелството, че последно коментираните твърдения на свидетелката се опровергават от твърденията на трето незаинтересовано от изхода на делото лице, съдът дискредитира показанията й в посочената част.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът приема следното:

АУАН и Наказателното постановление са издадени от компетентни органи съгласно Заповед № 81213-1632 от 02.12.2021г. на Министъра на вътрешните работи (съответно младши автоконтрольор – т. 1.3.2 и началник група при СДВР, ОПП-СДВР съгласно т. 3.10). Относно заеманите от актосъставителя и наказващия орган длъжности към датата на издаване на АУАН и НП, по делото са приобщени Заповед № 5133-5515 от 04.08.2017г. относно заеманата от свид. В. длъжност и Заповед № 8121К-13180 от 2019г. и акт за встъпване в длъжност на Гергана Владимирова Борисова.

При служебната проверка по спазване на материалния и процесуалния закон, съдът не констатира допуснати нарушения на процесуалните правила при издаването на АУАН и НП.

Въз основа на извършената служебна проверка съдът намира, че при ангажиране административнонаказателната отговорност на жалбоподателя са спазени изискванията на чл. 42 ЗАНН, като АУАН съдържа всички реквизити, посочени в нормата. Същият е предявен на нарушителя за запознаване, подписан е както от актосъставителя, от свидетел – очевидец на нарушенията и от самия нарушител.

Спазена е процедурата и по издаване на НП. Същото е издадено в срока по чл. 34

ЗАНН и съдържа реквизитите по чл. 57 ЗАНН.

Съдът счита, че по делото безспорно се установява, че на процесната дата, време и място жалбоподателят като водач на МПС, управлявал същото без да си постави обезопасителен колан, с който автомобилът бил оборудван, с което виновно - при форма на вина непредпазливост е нарушил разпоредбата на чл. 137а, ал. 1 ЗДвП.

Съгласно посочената разпоредба на закона: „Водачите и пътниците в моторни превозни средства от категории М1, М2, М3 и N1, N2 и N3, когато са в движение, използват обезопасителните колани, с които моторните превозни средства са оборудвани. Не е налице нито една от хипотезите, визирани в ал. 2 на същия текст на закона, в които законодателят допуска водачите на МПС да управляват същите без поставено обезопасителен колан. Съдът посочи причините, поради които не даде вяра на свид. Пиперевска – водачът да е свалил колана си след спирането му за проверка, поради което няма да се повтаря и на този етап.

За така извършеното нарушение законодателят в разпоредбата на чл. 183, ал. 4, т. 7 ЗДвП е предвидил глоба във фиксиран размер от 50,00 лева, каквато и е наложена в случая.

Не е налице маловажност на нарушението, доколкото от една страна същото е формално такова, а от друга – управлението на МПС без поставен обезопасителен колан от водача винаги поставя под опасност както здравето, така и живота на самия водач, което определя същото като такова със завишен степен на обществена опасност.

С оглед на това, НП в частта по пункт 1 следва да бъде потвърдено.

По нарушението, вменено на жалбоподателя по пункт 3 съдът счита НП за законосъобразно, като същото следва да бъде потвърдено. Аргументите на съда за това са следните:

Съдът счита, че по делото по безспорен начин се установява извършване на нарушението по чл. 174, ал. 3 ЗДвП, доколкото на процесната дата, час и място, жалбоподателят като водач на МПС по време на извършената проверка от служителите на ОПП-СДВР е отказал да му бъде изпробван с техническо средство за употреба на наркотични вещества, за което законодателят е предвидил налагането на глоба в размер на 2000,00 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от две години.

Нарушението е извършено виновно – при форма на вината пряк умисъл, доколкото жалбоподателят е съзнавал задължението си даде възможност на служителите на ОПП-СДВР да извършат проба с техническо средство, но не е изпълнил това свое задължение, съзнавайки, че по този начин нарушава закона. Жалбоподателят е съзнавал общественоопасните последици, които ще настъпят и е целял именно тях.

Обстоятелствата, посочени от свид. П, че водачът е отказал да бъде изпробван с техническо средство поради чутото по телевизията, че техническите средства давали грешен положителен резултат, както и че бил болен и взимал лекарства, са ирелевантни, тъй като законът не дава възможност на водачите алтернативно да изберат дали да бъдат изпробвани с техническо средство, или да дадат биологични проби в медицинско заведение. Напротив, задължението, вменено на водачите на МПС за даване на проба с техническо средство за

наркотични вещества, е безусловно предвидено в закона и съставлява самостоятелно нарушение на закона. За водачите, които имат каквито и да е опасения относно валидността на резултатите от техническите средства, съществува винаги възможността да оборят евентуалния положителен резултат с техническо средство, чрез даване на биологични проби в медицинско заведение.

Съгласно разпоредбата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП, която има смесен характер /същата съдържа както правилото за поведение, което се предписва, така и санкцията при неизпълнение на даденото предписание/ - „Водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв.“.

Грамматическото тълкуване на посочена норма на закона и конкретно използването на израза „или“ в отделните хипотези на предписано поведение, води до извод, че законодателят е предвидил налагането на посочените административни наказания при неизпълнение на което и да е от посочените предписания на конкретно поведение. Едно от тях, а именно хипотезата по предложение 2, касаеща отказа на водача да му бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози.

Нещо повече, видно от нормата на закона, ангажирането на административнонаказателната отговорност на водачите по този текст на закона, не предвижда едновременно отказ от даване на проба с техническо средство и отказ на водача да даде биологични проби за установяване на наркотични вещества в техния организъм, поради което обстоятелството, че след отказа да бъде изпробван с техническо средство, жалбоподателят погрешно или умишлено е отишъл не във ВМА съгласно даденото предписание, е в УМБАЛ „Света Анна“, няма никакво значение.

С оглед на изложеното до тук, ирелевантни се явяват всички възражения, свързани с издадения талон за изследване и твърдението, че срокът, който бил посочен за явяване в медицинско заведение бил по-кратък от предписания в нормативен акт, както и възражението за наличие на грешка по смисъла на чл. 14 НК, вр. чл. 11 ЗАНН, доколкото въпреки, че отишъл в друго медицинско заведение, водачът имал намерение да постъпи законосъобразно. Без значение е и твърдението, че водачът бил спрял за проверка без никакъв повод, доколкото законът не предвижда конкретен повод за извършване на проверка. Обстоятелството, че водачът е отказал да бъде изпробван с техническо средство за наркотични вещества, прави безпредметно издаването на Протокол за извършване на такава проверка, поради което и възраженията в тази насока също се явяват ирелевантни. С

аналогични доводи съдът не намери за основателни и възраженията за липса на описание на модела, вида или фабричния номер на техническото средство в медицинския талон, с което е следвало да бъде извършена проверката за наркотични вещества от полицейските служители, както и че в него не бил подчертано дали следва да се вземе кръвна проба за наркотични вещества или алкохол, тъй като в талона изрично е посочено, че лицето следва да се яви във ВМА, където именно е лабораторията за изследване на биологични проби за наркотични вещества.

Размерът на административното наказание глоба и лишаване от право да управлява МПС са фиксирани, поради което обсъждането на въпроса за тяхното намаляване е безпредметно.

Не е налице маловажност и на това нарушение. Нарушението по чл. 174, ал. 3 ЗДвП е формално по своя характер и обстоятелството дали от същото са произтекли вредни последици или не, е без значение. Конкретното нарушение не се отличава с по-ниска степен от нарушенията от този вид, поради което приложение не би могла да намери нормата на чл. 28 ЗАНН.

Всичко изложено мотивира съда да приеме, че атакуваното НП като законосъобразно и издадено в съответствие с материалния и процесуалния закон следва да бъде потвърдено в частта по пункт 3.

Що се отнася до второто от вменените нарушения, а именно това по пункт 2, съдът намира, че в тази част НП следва да бъде отменено поради неправилно приложение на материалния закон. Аргументите на съда за това са следните:

Съгласно чл. 157, ал. 6 ЗДвП /ред. ДВ бр. 97/2017г./ - „При съставяне на акт за нарушение по този закон, контролният талон се отнема и се връща на водача след изпълнение на задължението по чл. 190, ал. 3. Актът за нарушението заменя контролния талон за срок до един месец от издаването му“.

Следователно АУАН в този период изпълнява ролята на контролен талон и когато водачът го носи при управление на МПС същият изпълнява задължението си по чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП. След изтичане на едномесечния срок по чл. 157, ал. 6 от ЗДвП актът няма да замества контролния талон, поради което ще е налице нарушение по чл. 100, ал. 1 от ЗДвП. Това деяние следва да бъде санкционирано на основание чл. 183, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. Жалбоподателят обаче е бил санкциониран на основание чл. 185 от ЗДвП за нарушение на чл. 157, ал. 6 от ЗДвП - за това, че е управлявала МПС "с изтекъл срок на акт", която норма не съдържа правило за поведение, което да е насочено към водачите на МПС, а единствено дефинира каква е правната стойност на АУАН при отнет контролен талон към СУМПС.

Отделно, към настоящия момент визираната норма на закона – чл. 157, ал. 6 ЗДвП е отменена и това е станало с ДВ бр. 67/04.08.2023г.

Всичко изложено мотивира съда да приеме, че атакувания акт в частта по пункт 2 е незаконосъобразен поради неправилно приложение на материалния закон, поради което същият следва да бъде отменен в тази част.

При този изход на делото и въпреки отмяната на НП в частта по пункт 2 право на разноски има въззиваемата страна, която, обаче, не е направила искане в тази насока.

Водим от горното, Софийски районен съд, НО, 114 състав,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА на основание чл. 63, ал. 9, вр. ал. 2, т. 5 ЗАНН Наказателно постановление № 22-4332-022934 от 10.11.2022г., издадено от Началник Група към СДВР, ОПП-СДВР, **в частта по пункт 1**, с която на В. С. К. ЕГН *****, на основание чл. 183, ал. 4, т. 7 ЗДвП е наложена глоба в размер на 50,00 лева за нарушение на чл. 137а, ал. 1 ЗДвП, **както и в частта по пункт 3**, с която на В. С. К. ЕГН *****, на основание чл. 174, ал. 3 ЗДвП му е наложена глоба в размер на 2000,00 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца.

ОТМЕНЯ на основание чл. 63, ал. 5, вр. ал. 3, т. 1, вр. ал. 2, т. 1 ЗАНН Наказателно постановление № 22-4332-022934 от 10.11.2022г., издадено от Началник Група към СДВР, ОПП-СДВР, **в частта по пункт 2**, с която на В. С. К. ЕГН *****, на основание чл. 185 ЗДвП е наложена глоба в размер на 20,00 лева за нарушение на чл. 157, ал. 6 ЗДвП.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Административен съд – София град в 14-дневен срок от получаване от страните на съобщението за изготвянето му на основанията, предвидени в НПК по реда на глава XII от АПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____